

L'ajornament

Noranta cops ha de girar l'esfera
en el dubte d'un dol o una alegria;
noranta cops serà la nit impia
i buida la parença matinera.

I encar tu m'ets devota en ma quimera,
oh fosca, adversa a les cruors del dia,
que recordes almenys a ma agonia
la seva tenebrosa cabellera.

En foll sospir la febre que m'arbora
va a l'ombra fina que el meu cor adora,
aire prop d'aire, en gelosia d'ella.

I ella, en els dubtes de la llum novella,
pren el mirall per demanar a l'aurora
si cor cruel fa tornar més bella.

Carner, Josep. La paraula en el vent, a cura d'Ester Centelles. Col·lecció Els llibres de l'escorpí, Poesia, Edicions 62, Barcelona, 1984, p. 30